

Добрата вест за Армагедон

Не казвай - богат съм...
Изворите на сърцето
Живота в Христос
Спасението от греха

Слава на Исус Христос!
“ДОБРАТА ВЕСТ ЗА АРМАГЕДОН”

Думата Армагедон се среща за първи път в последната книга на Библията - "Откровение на Йоан Богослов". За Армагедон четем при описанието на Божиите съдби - седемте последни язви (Откр.16 глава). Тези бедствия предшествуват Второто пришествие на Христа - Съдията и Управника на всички народи. Авторът на книгата "Откровение" описва кулминацията на бунта на нашия свят срещу Твореца като вдъхновено от дявола обединение на политически и религиозни сили, решени да водят война против Бога и Неговия избран народ.

"И видях да излизат от устата на змея и от устата на звяра и от устата на лъжепророка три нечисти духове, подобни на жаби: защото те са бесовски духове, които като вършат знамения, отиват при царете на цялата вселена, да ги събират за войната във великия ден на всемогъщия Бог...И събраха ги на мястото, което по еврейски се нарича Армагедон "(Откр. 16:13-16). Съвременни тълкувания.

Прочитайки горния откъс, някои искрени християни са стигнали до извода, че Армагедон е определено географско място, където ще се състои заключителната битка между еврейските и езическите войски. Тези хора смятат, че последната битка, която ще доведе света до пълна катастрофа, ще се разрази в долината Мегидо, близо до планината Кармил в северна Палестина. Такова предположение се среща в Библията с коментари на Скофилд (в забележката към Откр.19:17). То е базирано на допускането, че образите и символите в библейските пророчества следва да се разбират абсолютно буквално.

Образуването през 1948 година на държавата Израел пробуди нов интерес към изучаването на пророчеството за Армагедон. Появиха се много нови хипотези, които предлагат различни варианти на приближаващия край на света. Болшинството от тях са свързани с територията на Близкия изток.

Например, Харолд Линдсел смята, че Армагедон е последната война между държавата Израел и конфедерацията на арабските страни, производителки на нефт. Той разсъждава така: "Краят на света трябва да настъпи преди да се изчерпи нефта на арабските страни. Това може да означава, че краят е близо и че Божият план за завършване на човешката история ще достигне своята кулминация в недалечно бъдеще " (Наближаващата буря [Уитън:

Издателство на Тиндейл, 1980]).

Джон Уолвърд нарича съвременния Израел "бикфордov шнур на предстоящия всемирен конфликт "(Армагедон, нефта и блискоизточната криза [Гранд Рапидс: Книгите на Зондерван, 1974], стр.23).

В своята книга "Великата планета Земя в последното време "(Ню-Йорк,1973), Хол Линдси е изчислил, че Армагедон ще се разрази през 1988 година. За основа на своите изчисления той взема думите на Исус: "Това поколение няма да премине, докле не се сбъдне всичко това" (Марко 13:30). Линдси казва: "Кое поколение? От контекста се разбира, че това е поколението, което ще види знаменията, включително и най-важното от тях-възраждането на Израел през 1948 година. В Библията едно поколение обхваща приблизително 40 години. Ако едно такова изчисление е правилно, то всичко това трябва да се случи приблизително 40 години след 1948 година, т.е. около 1988 година", и "ние сме точно това поколение,за което е говорил Исус!" (80-те години: Пред Армагедон [Ню-Йорк,1982]).

Днес мнозина съвременни тълкуватели-фундаменталисти заявяват на света, че нашето поколение е последното преди Второто пришествие на Христа. Тяхното разбиране на библейските пророчества е основано на една обща предпоставка: ние трябва да разглеждаме пророческите предсказания на Свещеното Писание като точно описание на бъдещата история. С други думи, основополагащият принцип на тълкуването е строг буквализъм,който допуска само буквално прилагане на древно еврейските думи и названия към съвременните реалности.

Този подход предполага, че библейските пророчества, които се отнасят до Израел (в това число и посочените имена и места на събитията- хълма Сион, Святият град и т.н.), трябва да имат буквална аналогия в съвременния Близък Изток. В основата на тази концепция лежи философската идея, съгласно която пророчествата на Стария Завет са безусловни и се изпълняват буквално в наше време. При това не се взема под внимание преобразяващото значение на Първото пришествие на Христа върху всички пророчества.
Истинският център на библейското пророчество.

За писателите на Новия Завет, Исус от Назарет е бил верен и точен тълкувател на Стария Завет. Те са Го признали за Месия- Този, за Когото са пророкували пророците на Израел. Сам Исус е потвърждавал, че Той и Неговата мисия са предсказани в еврейските Писания:" Те (Писанията) свидетелстват за Мене" (Йоан 5:39). Христос е смаял Своите съвременници, заявявайки, че Неговото идване и живот на Земята са месианско осъществяване на пророческата, царствената и свещеническата роля на Израел. "Ето,тука има повече от Йона"; "Ето, тука има повече от Соломона"; "Тук е Този, Който е по-голям от храма" (Мат.12:41, 42,6).

След Своето възкресение Исус обясни на учениците кое е сърцето и центъра на древно еврейските Писания. "И Той им рече: О, несмислени и мудни по сърце да вярвате всичко,което са говорили пророците! Не

трябваше ли Христос да пострада така и да влезе в славата Си? И като почна от Мойсей и от всичките пророци, тълкуваше им писаното за Него във всичките Писания" (Лука 24:25-27).

Сега библейските изследователи започват да признават, че център на Стария Завет е преди всичко Месия, а не държавата Израел. Христос се явява целта на израелската пророческа и историческа мисия. Това означава, че правилното разбиране на библейските пророчества е възможно само тогава, когато те се разглеждат в своето отношение към Божия спасителен план и Месия, помазания Божий Син (виж 2Кор.1:20).

Вярата в Исус от Назарет и безусловното доверие в Него като предсказан от пророците Месия е непроменимо Божие условие за изпълнение на всички Негови обещания. На юдейските водачи, които окончателно Го отхвърлиха като Месия, Христос заяви: "Затова ви казвам, че Божието царство ще се отнеме от вас и ще се даде на народ, който принася плодовете му" (Мат.21:43).

Какво ли Го е довело до потресаващото заключение, че Творецът ще отнеме от избрания народ благословеното преимущество да бъде теократична (управлявана лично от Бога) нация? Христос обяснява причината в своята притча за лозарите, които решили да постъпят със сина на собственика по следния начин: "Елате да Го убием и да присвоим наследството Му" (ст.38). Юдейските строители отхвърлиха крайъгълния камък на Израел-Божия Син! (виж ст.42).

Хората, които ще приемат Божието царство не са някакво бъдещо поколение евреи. По времето на Христа това бяха тези, които приеха Исус като Месия, предсказан от пророците. Христос увери своите ученици: "Не бой се малко стадо, защото Отец ви благоволи да ви даде Царството" (Лука 12:32). Христос определи за апостолска служба 12 от тях, именно за да представяват те новия месиански Израел, който Той нарече "Моя църква" (Мат.16:16-18).

Следователно, апостолската църква е остатък от древния Израел, вярващ в Христа. Ето защо апостол Павел учи: "Така и в сегашно време има остатък, избран по благодат" (Римл.11:5). Божиите обещания за благословения няма да се изпълнят непременно в юдейския народ като политическа или етническа група; те ще се изпълнят в месианското общество на вярата. Остатъкът от Израел се е състоял преди всичко от юдеите, които вярвали, че Исус е Господ на Израел и Спасител на света. Християните измежду езическите народи също са поканени да станат част от този верен остатък на Израел (виж Римл.10:9-13). Те биват присадени към израилевия остатък, тъй както клоните на дивата маслина се присаждат към естествените клонове на маслината на Божия Израел (виж Римл.11:17). Юдеите, отхвърлящи Христа, са се отчупили от маслината на Божия завет, но "ако не останат в неверие, ще се присадят, защото Бог може пак да ги присади" (ст.23).

Всичко зависи от вярата или неверието в Исус- Месия, като средоточие и

център на всички библейски обещания и пророчества. Исус заявява: "Който не е с Мен, той е против Мен; и който не събира с Мен, той разпилява". Юдеите, упорствувачи в отхвърлянето на Исус като Господ на Израел, остават разсеяни, даже и да живеят в Палестина.

Библейското пророчество предсказва, че Израел ще се обедини около Месия. "И в оня ден към Йесеевия корен, който ще стои като знаме на племената, към него ще прибъгват племената и неговото местоуспокоение ще бъде славно" (Ис.11:10). Христос започна да осъществява обещанието за чудесното възстановяване на Израел с поканата към всички юдеи да приемат мира на Неговата благодат: "Елате при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя" (Мат. 11:28).

Без съмнение, животът на Христос е изпълнение на месианските обещания. Духовната църква на Христа е възстановения Израел, за който са пророкували пророците. Христос се явява център и сърцевина на древно еврейските пророчества, засягащи остатъка на Израел (виж Ханс Ларондел, Божият Израел в пророчествата [1983], глави 7-10).
Значение на седемте последни язви.

Книгата "Откровение" представя седемте последни язви като изливане на Божия гняв, в цялата му пълнота (Откр.14:10; 15:1), върху света, който се е вдигнал на последна битка срещу Бога. Последната и най-ужасна язва, седмата, е решителния момент, когато "великия Вавилон" бива разрушен и заличен от лицето на земята (Откр.16:19,20). Въпреки, че обединението на религиозни и политически сили при Армагедон е описано в рамките на шестата язва (ст.13-16), коментаторите на Библията се съгласяват с това, че самата "война във великия ден на Всемогъщия Бог" (ст.14) ще се състои по време на седмата язва.

Защо Армагедон е свързан със седемте последни язви? Ключът към този и към други апокалиптични образи лежи в тяхното отношение към Божиите присъди, изпълнявани заради Неговия избран народ, старозаветния Израел. Бог, Който е избавил Израел от египетско и вавилонско робство, сега уверява новозаветния народ, принадлежащ на Исус, израилевия Месия, че в последното време Той отново ще избави Своя народ от световно подтисничество и смъртна опасност. В тази типологическа връзка Божиите дела на избавление в древността служат като прототип на окончателното избавление на верните Христови последователи. Този библейски образ се явява предсказание за всемирно изпълнение.

По подобие на десетте язви, които, изливайки се върху древния Египет, са имали за цел освобождението на Израел от тиранията на фараона, седемте последни язви, описани в "Откровение", внушават увереност в окончателното избавление на верния Христов народ. Историята за избавлението на старозаветния Израел ще завърши в историята на духовната църква на Христа. Образът ще се срещне със своето въплъщение.

Последната книга на Библията е построена на типологията на "Изход". В

"Откровение" се говори 28 пъти за Христос като за Агнец, което убедително показва необходимостта в лицето на Христа да се види въплъщението на символа за Пасхалното Агне, който е изиграл своята роля в историческия изход на Израел и го е насочил в пътя, водещ към обетованата земя. Изходът на Божия народ от робството на греха в "Откровение" завършва с видение, което описва християни, стоящи на "стъкленото море" и пеещи "песента на Божия слуга Мойсей и песента на Агнето, казвайки: Велики и чудесни са Твоите дела, Господи, Боже Всемогъщи; праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на вековете!...защото се явиха Твоите праведни съдби" (Откр.15:2-4). Така ще пее Христовата църква след победата над звяра - властта на сатана. Тук се долавя съответствието с песента на Мойсей след избавлението на израелтяните на брега на Червено море (Изх.15:1-18), което съответствие придава на опитностите на Израел под ръководството на Мойсей пророчески характер-символизиращ окончателното избавление на Христовата църква. В песента от 15 глава на "Откровение" се подчертава не Божия съд, а славното изкупително дело на Бога.

Следва да се отбележи, също така, че първите четири язви имат поразително сходство с египетските язви (чрез Мойсей Бог превърна в кръв водите и изворите на Египет [Изх.7:17,19-21]; хората и животните бяха покрити с гнойни циреи [Изх.9:8-11]; абсолютна тъмнина покриваше Египет за три дни, а в домовете на всички израелтяни беше светло [Изх.10:21-23]). Двете последни язви - пресъхването на великата река Ефрат и падането на Вавилон (Откр.16:12,19) - са факти от историята на древния Вавилон.

Призивът, който се съдържа във вестта от "Откровение" за падането на Вавилон, е ясен: Бог призовава Своя народ сега да скъса всички връзки с Вавилон, за да не го постигнат бъдещите язви (Откр. 18:4-6).

Седемте последни язви, описани в "Откровение", обединяват Божиите съдби, излети както над Египет, така и над Вавилон, за да бъде църквата на остатъка уверена в абсолютната неизбежност на приближаващите Божии присъди над духовните "Вавилон" и "Египет" на последното време. По този начин Христос утешава Своя народ. Във времето на последната криза се гарантира освобождение от утеснителя на всички верни, пазещи завета с Бога, Който е извършил избавлението на Израел от древните Египет и Вавилон. Тази пророческа панорама, в контекста на бъдещите язви, подчертава, че Бог още веднъж ще изяви Себе Си като Съдия и Избавител, но този път по особен начин - за да избави последователите на Исус Христос, които се намират в плен на световните Вавилон и Египет. Армагедон: разрушението на Вавилон в последното време.

Библейските учени повсеместно признават, че книгата "Откровение" представя Христа и Неговия верен народ в самия център на битката Армагедон. В това кризисно време Христос се обръща към Своята църква с едно особено предупреждение: "Ето,ида като крадец. Блажен оня, който бди и пази дрехите си, за да не ходи гол, та да не гледат срамотата му" (Откр.16:15).

"Откровение" обръща вниманието на църквата към потресаващата вест, че Армагедон ще бъде заключителна схватка между обединените сили на сатана, от една страна, и Христос и Неговите верни последователи-от друга. Два текста от книгата "Откровение" описват разпределението на силите при Армагедон. "Те ще воюват против Агнето, но Агнето ще ги победи, защото е Господ на господарите и Цар на царете; също и ония, които са с Него ще победят, които са звани, избрани и верни" (Откр.17:14). "И видях звяра и земните царе и войските им, събрани да воюват против язвещия на коня и против Неговото войнство" (Откр.19:19).

Книгата "Откровение" има за цел да предпази от страх и смущение църквата на остатъка, като я уверява отново и отново, че Христос има пълната власт и, че Той със сигурност ще изведе Своя народ до избавление. Армагедон има значението на окончателно изясняване на отношенията между Вавилон на последното време и Израелевия Месия. Между другото, гледайки към символите, не бива да пренебрегваме драматическата реалност: "царете", т.е. политическите власти, действително ще воюват против "Агнето" като преследват и обявяват извън закона верните последователи на Христа. Засилването на тази борба на нечестивите се явява само прелюдия към Божията свята война - седемте последни язви.

Откровението на Йоан разкрива, също така, религиозния фон на вселенската битка. Цялата история на спасението, по същество, е борба между Бога и сатана (виж Откр.12). В световната история духовната война периодически се е изразявала в кръвопролитни религиозни преследвания (Откр.2:10,13;6:9;12:11). 12-а глава ни открива, че сатана-змей и дракон в "Откровение"- в края на историята е все същия лъжец и убиец, който излъга в рая Адам и Ева (Откр.12:9). Особената цел на сатана беше унищожението на Христа- Израелевия Месия (ст.4). Когато неговият план претърпя неуспех и Христос възкръсна от мъртвите, след което триумфално седна на небесния престол като управник на всички народи, змеят насочи своите усилия срещу остатъка от Божия народ. "Тогава змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исуса" (ст.17).

Тази сатанинска война срещу църквата на остатъка се явява централна тема от 12 до 19 глава на "Откровение". Въпреки, че войната на нечестивите срещу църквата- живото Христово тяло- е започнала по време на Първото пришествие на нашия Господ и продължава до този момент, книгата "Откровение" насочва вниманието към последната криза на църквата (виж Откр.12:17;13:15-17;14:6,12;17:12-14;18:4,5;19:11-21). Става дума за седемте последни язви, които се изпращат от храма, от Божия престол (Откр.15:1,6,7).

Светият Божий гняв се излива върху открития враг на Христовия народ. Вече стана дума за това, че този свръхестествен съд напомня за язвите, пратени от Бог върху непокорния Египет, който държеше в робство Неговия народ (Изх.7-12). Преди всичко, обаче, "Откровение" представя

Божия гняв като последен Негов отговор на жестокостта на духовния Вавилон от последното време. Вавилон "напои всичките народи с виното на своето разпалено блудстване" (Откр.14:8). Сред всеобщото отстъпничество от живия Бог, "Откровение" призовава всеки човек да се покланя на Твореца така, както ни разкрива това Неговото слово. Какво ще стане с тези, които не приемат откритите на всеки човек истини на Священото Писание? "Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще и да пие от виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му" (ст.9,10; виж Откр.16:19).

Метафората "чашата на Божия гняв" е известен древно еврейски символ на Божия съд и възмездие (ср. Пс.74:8,9; Ер.25:15,16,28; Ис. 51:17; Ез.23:31-33). Провъзгласяването на вестта на трите Божии ангела (Откр.14:6-11), независимо от опасността от антихриста, намира отклик у отделни християни, от които се е образувала световната църква на остатъка-верните, "които пазят Божиите заповеди и вярата в Исуса" (ст.12). Това място от Священото Писание ни разкрива, че в последното изпитание на верността към Бог-Отец и Исус Христос, религиозно-нравственият критерий е поставен на карта.

Ако Вавилон символизира враговете на Бога (змей, звяр, лъжепророк; виж ст.8; Откр.17:5; 18:2), то в тази система от образи верните християни са "Божият Израел" (ср. Гал.3:29; 6:16). Драматичният изход на смъртната схватка между духовния Вавилон и духовния Израел символично се нарича Армагедон (Откр.16:16), защото представлява пълното унищожение на Вавилон (ст.19).

Армагедон: Божията намеса в историята на изкуплението.

Символът Армагедон напомня за удивителната победа на древния Израел при водите на Магедон (Съд.5:19) във войната срещу армията, свикана от ханаанските царе и предвождана от пълководеца Сисара. Когато 900-те железни колесници на Сисара нападнали Израел, звездите от небето станали съюзници на израилевата армия. Внезапно в долината се излели потоци от дъжд и потопили вражеските колесници. По този начин Израилевия Бог проявил Своята помощ като неземан войн. Той сам повел Израел в боя и "обърнал в смут Сисара" (Съд.4:14,15), и "цялата войска на Сисара падна чрез остроето на ножа, не остана ни един" (ст.16; ср. Съд.5:19-21).

Песента на Девора прославя Бога-помощник, Който се намесва в битката при Магедон, като изява на "праведността на Яхве" в защита на Израел. Победата имала толкова важно историческо значение, че тя трябвало да се помни и да се предава от уста на уста на бъдещите поколения (Съд.5:10,11). Песента на Девора завършва с думи, насочени към бъдещето: "Така да погинат всички Твои врази, Господи !" (ст.31)

В книгата "Откровение" сюжетите от Стария Завет се разглеждат в нов ракурс-чрез мисията на Христа, в светлината на Неговото Второ при-

шествие. Йоан съединява събитията от "Изход" и свещените войни в своеобразно мозаечно платно, проникнато и скрепено чрез образа на Христа, Божия Агнец. Ключът към евангелското тълкуване на старозаветните образи и пророчества е скрит във встъпителното видение за възкръсналия Христос, което Йоан е получил като заточеник на остров Патмос (Откр.1 глава). Във видението Христос се явява като наш царствен Първосвещеник, Който, след като се е възнесъл от земята, служи пред седемте светилника на небесния храм. Ангелът, който обяснява видението на Йоан казва, че седемте светилника означават седем църкви (Откр.1:10-13).

Следователно, ние сме длъжни да разглеждаме цялата древно еврейска символика на книгата "Откровение", основана на събития от Стария Завет като образи, изпълняващи се в Христос и Неговата световна църква. В увода на тази книга е казано, че Христос ни е освободил от нашите грехове и ни е направил царе и свещеници (виж Откр.1:6; ср. Изх. 19:6). По този начин историята на Христовата църква се явява осъществяване и завършване на историята на спасението на Израел. От всичко това става ясно, че древно еврейските имена и географски названия не бива да се тълкуват само според тяхното старозаветно, етническо и географско значение.

"Денят на Всемогъщия Бог" ще се състои като Ден на Христа. Свещената война на Всемогъщия Бог става война на Христос като Цар на царете. Гневът на Яхве се проявява като гнева на Агнето (Откр.6:14-17; 14:14-20; 19:11-21). Песента на Мойсей ще зазвучи отново, но вече в по-висока тоналност- като Песен на Агнето (Откр.15:2,3). Символиката, използвана от Йоан в "Откровение" може да се охарактеризира като пълно осъществяване в Исус Христос и Неговия народ на всички старозаветни образи и пророчества.

Последната книга на Библията, използвайки като илюстрации древните войни на Израел показва, че те по Божествено предназначение се явяват модел и предзнаменование на глобалната вселенска битка Армагедон. Книгата "Откровение" има ясна цел: да увери църквата на последното време, че Израилевия Бог ще се намеси в историята на спасението, за да спаси завинаги принадлежащия Му народ, народът на завета. В този ден Христос ще изяви Себе Си пред всички народи в пълно величие-като Цар-Войн и Съдия. След това Той ще оправдае Своя верен народ на остатъка, а "звярът", "лъжепророкът" и техните последователи ще загинат от сиянието на славата на Неговото явление (Откр.19:11-21).
Религиозната същност на Вавилон.

Описанието на падането на Вавилон в резултат на внезапното пресъхване на водите на Ефрат (Откр.16:12,19) напомня за историческото избавление на древния Израел от вавилонски плен. Ново вавилонската империя, описана в книгите на Даниил и Еремия е била най-големия религиозен и политически враг на древния Израел като народ на завета. Описвайки разкритото му бъдеще, Йоан представя Вавилон като главната сила, противодействаща на Божия град Ерусалим.

От богословска гледна точка, Вавилон се определя по неговото отношение първо към израилевия Бог и Неговия спасителен план, представен във светилището и второ, към народа на завета. Старозаветният Вавилон разруши Божия храм в Ерусалим, потъпка религиозните истини, открити на Израел, похули името на Йехова и зароби Божия народ (Дан. 1-5). Признаците, присъщи на държавата Вавилон, са характерни и за духовния Вавилон (Откр.14:8;17:1-6;18:1-8). Бунтът на Вавилон срещу Божието управление се проявяваше в две направления: покушение срещу върховната власт на Бога и Неговия спасителен план, и поругаване с Неговия народ, с който Той е сключил завет. Накратко, Вавилон водеше война на два фронта: срещу израилевия Бог и срещу Божия Израел.

Омразата, проявена от древния Вавилон, ще се възбуди още по-силно във Вавилон на последното време. И тъй като по същество Бог се отъждествява с възкръсналия Христос, съвременният Вавилон се определя по неговото противодействие спрямо Христа и Неговите последователи. Новият Ерусалим е наречен "невеста" или "жена на агнето" (Откр. 21:9) и в същото време "неговият храм е Господ Бог Всемогъщият и Агнето" (ст.22). И само "записаните в книгата на живота на Агнето" могат да влязат в него (ст.27). Безусловно, център на управлението се явява "престола на Бога и на Агнето" (Откр.22:1,3). В "Откровение" Христос е увенчан със слава, Нему са оказани всички Божествени почести (ст.13). Вавилон на последното време излъчва богохулство и ненавист спрямо Бога, Христос (Откр.12:5) и върнатата църква (ст.6-12). Вавилон напада Божия народ, поробва го и извращава неговото учение за пътя към спасение и за истинното богопоклонение (Откр.14:6,7; 17:4;14:8).
Разрушаването на Вавилон.

Вестта на надежда, носена от "Откровение", подчертава, че Христос ще произнесе окончателна присъда над Вавилон веднъж и завинаги. Той оправдава Своя народ като го избавя. Падането на Вавилон в бъдеще ще стане точно така, както е станало падането на исторически симболизиращия го древен Вавилон. От богословска гледна точка характерните особености са едни и същи, но тук вече изчезват етническите и географските ограничения и понятията придобиват всеобщ, универсален смисъл.

И както Божиите съдби внезапно сполетяват древния Вавилон (Ис. 47:9,11;Ер.51:8), така и Христос внезапно ще посети със Своите присъди световния Вавилон, царството на антихриста (Откр.18:8,10,19). Падането на последния, обаче, ще бъде далеч по-опустошително и драматично от падането на неговия исторически прототип. Това и ще представлява Армагедон пълно унищожение на Вавилон.
Падането на Вавилон в древната история.

Действителното значение на тази връзка може да се изясни още по-пълно, ако се сравнят пророчествата на Исая (Ис.41;44-47) и Еремия (Ер.50;51) с тяхното историческо изпълнение (Дан.5). Гръцките историци Херодот (род.ок.484г.пр.Хр.) и Ксенофон (род.ок.429г.пр. Хр.) в своите

произведения потвърждават историческата действителност за падането на Вавилон, което е произтекло вследствие на внезапната промяна на руслото на река Ефрат, извършена от противниците. Трябва да се разгледа най-подробно начина, по който е бил превзет Вавилон, и поразителната точност, с която са се изпълнили библейските пророчества.

Кир, пълководецът на персийската армия, действително е дошъл от изток (Ис.41:2,25). Той е записал историята на своята победа, удържана без бой, на един глинени цилиндър, който по-късно е бил намерен при развалините на Вавилон и който сега се пази в Британския музей. Неочакваното проникване на Кир в града (благодарение на промяната на руслото на реката) е буквално изпълнение на пророчеството (Ис.44:27,28; Ер.51:13,36; 50:38). Божието Провидение даже отворило за него вратите, за да не се затворят портите (Ис.45:1). Исаия подчертава освободителната роля на окупаторите на Вавилон: "Заради Якова, служителя Ми и Израеля, избрания Ми" (ст.4) и "той (Кир) ще съгради града Ми и ще пусне пленниците Ми" (ст.13), за да се възстанови храма (Ис.44:28). Бог даде на Кир почетните имена "помазаник" и "пастир Мой" (Ис.45:1; 44:28), които издигат съдбите на Кир над Вавилон и избавлението на Израел от него до прототип на заключителната битка срещу съвременния духовен Вавилон.

И както Господ и принадлежащия Му народ на завета бяха в центъра на събитията при падането на древния Вавилон, така Христос и Неговият народ - вярната църква - са главните действащи лица в историята на падането на съвременния Вавилон и Армагедон.
Падането на съвременния Вавилон.

За да се изясни достоверно съответната функция на всеки един участник в падането на съвременния Вавилон е необходимо да се определи точно ролята на всеки от участниците в падането на древния Вавилон.

1. Вавилон беше враг на Господа и потисник на Израел.
2. Реката Ефрат служеше на Вавилон за естествено военно укрепление. Следователно, Ефрат също е враждебен на Израел.
3. Пресъхването на водите на Ефрат, довело до стремителното падане на Вавилон, посочваше Божиите присъди над него (затова и то е изиграло своята роля в избавлението на Израел).
4. Кир и неговите съюзници - мидийските и персийските царе (Ер. 50:41; 51:11,28) - пристигат във Вавилон от изток, както и било предсказано, за да се изпълни Божието намерение. Те бяха врагове на Вавилон и избавители на Израел. Кир беше "помазан" от Господа да поразии Вавилон и да освободи Израел.
5. Даниил и Божият Израел във Вавилон представляват разкажлия се, верен на Бога, народ на завета (виж Дан.9).

Това са основните богословски характеристики, описващи същността на

падането на Вавилон. В книгата "Откровение" Вавилон е представен като заклет враг на Христа и на Неговата църква. В края на историята имената Вавилон и Израел ще имат глобален смисъл, а място на събитието ще стане цялата земя. Евангелието ще се проповядва открито на "всеки народ и племе, език и люде" (Откр.14:6). Така подробното изброяване посочва всеобщото разпространяване на Благата вест. Провъзгласяването на бъдещото падане на великия Вавилон е основано на факта, че той "напои всички народи с виното на своето разпадено блудстване" (ст.8). В края на краищата целият свят се оказва под властта на неговата привлекателност (Откр.13:3,4,7).

Подобно на това, че Вавилон е световна реалност, на Ефрат, вавилонската река, се придава световно значение. "Водите, които си видял, гдето седи блудницата, са люде и множества, народи и езици" (Откр.17: 15). Тълкувателите, които се придържат към схващането, че Ефрат в "Откровение" олицетворява само хора, живеещи на буквална географска територия- в района на река Ефрат, са длъжни да се придържат към този принцип и при тълкуването на такива понятия като Вавилон, Израел, хълма Сион и т.н. Но при подобно тълкуване се изпуска от поглед една много важна подробност- христоцентричния характер на библейската типология. Евангелието на Исус Христос ни освобождава от ограниченията от етнически и географски характер при изучаване на пророчества от християнската епоха.

17-а глава на книгата "Откровение"-ключ за тълкуване.

Универсалното тълкуване на значението на река Ефрат, дадено от ангела в 17-а глава на "Откровение", предпазва от ограничаване на това значение в пределите на Близкия Изток. Във всички случаи, при които Бог е пресушавал естествен водоем или "река" от врагове в историята на Израел, били те Червено море или Йордан, или реката втурнали се народи откъм пределите на Ефрат (Ис.8:7,8)- винаги се е имал пред вид съдът над враговете на Божия народ. Пресъхването на великата река на Вавилон по време на шестата язва (Откр.16:12) няма да бъде изключение от това правило.

Този Божествен съд ще започне, когато политическите водачи и множество хора от всички народи в края ще осъзнаят Божията присъда над Вавилон и всички заедно ще престанат да го поддържат. Те решително ще изменят своето отношение към Вавилон- от пълна поддръжка и преданост, до открита омраза и враждебност- и напълно ще унищожат Вавилон (виж Откр.17:16). Ето защо се говори за внезапно опустошение, което по Божие провидение ще постигне Вавилон. По този начин 17-а глава от книгата "Откровение" обяснява шестата и седмата язви от 16-а глава на "Откровение".

17-а глава на "Откровение" представя един поразителен факт- верността и предаността към Вавилон от страна на неговите политически последователи се сменят с абсолютна ненавист към неговото религиозно ръководство- и всичко това се случва според присъдата на Самия Бог (Откр.17:17). Необикновеното по своя драматизъм описание по-казва, че Бог

ще доведе Вавилон до самоунищожение чрез ръцете на неговите бивши привърженици. Водите на Ефрат (множество народи) неочаквано ще пресъхнат, т.е. ще престанат да бъдат послушни и покорни на Вавилон (ст.15). По думите на Мервин Максвел истината ще се изясни, "когато милиони и милиони хора по целия свят едновременно ще видят лицемерието на своите духовни водачи и ще почувствуват отвращение към духовенството, на което са се доверявали". Това ще се изрази във факта, че "лъжливата религиозна система, известна под името Вавилон, ще бъде лишена от всеобща поддръжка" (Бог се грижи [Бойз, Айдахо:Издателство Пасифик прес,1985],том 2,стр.442,443).

Звярът с десетте рога неочаквано ще възненавиди блудницата, вместо да остане неин любовник. "И десетте рога,които си видял, те и звяра ще намразят блудницата, и ще я направят пуста и гола,и ще изядат месата и, а нея ще изгорят в огън" (ст.16).

Този неочакван демарш на нечестивия съюз, обаче, ще се състои едва в решителния момент, когато обединените сили на Вавилон тръгнат в настъпление срещу Христовия народ на остатъка (виж ст.14; Откр.12:17; 18:15).

Окончателното избавление от вселенския изток.

Няма да можем да разберем в пълнота цялата същност на Армагедон, ако разглеждаме бъдещото падане на Вавилон като самоцел. Сгромолясването на Вавилон служи на една по-висока цел: "за да се пригответи пътят на царете, които идат от изток" (Откр.16:12). За да схванем богословското значение на последната фраза, трябва още веднъж да се обърнем към историческото събитие, станало символ на бъдещото падане на обединените богопротивни сили- падането на древния Вавилон. Пророците Исая и Еремия са предсказвали, че от изток ще дойдат царе, които ще съкрушат Вавилон. Исая утешава Израел, намиращ се по това време във вавилонско робство, с добрата вест, че Бог вече е въздигнал избавител от изток, който Той, Израилевия Бог, е предопределил да бъде управник на много народи:

"Кой е въздигнал одного от изток, когото повиква с правда при нозете Си? Предава му народи и поставя го господар над царе?...Аз-Господ, първият и с последният, Аз съм" (Ис.41:2-4).

"Издигнах одного от север и той е дошъл; от изгрева на слънцето одного, който призовава Моето име...Пръв Аз рекох на Сиона: "Ето ги! Ето ги! " И дадох на Ерусалим благовестител" (ст.25-27).

"Който зове хищна птица от изток, от далечна земя мъжа по намерението Си...и ще дам спасение в Сион, славата Си на Израеля" (Ис.46:11-13).

Забележително е, че пророчествата на Исая за завоеванията на Кир Персийски са свързани с месианските пророчества (Ис.42:1-7). Тук пророкът сравнява Кир с най-великия Избавител, "Господния служи-тел",

който ще бъде "светлина на народите, за да отвори очите на слепите, да извади заповените от затвор и седящите в мрак из тъмницата" (ст.6,7). Кир ще направи за Израелевия народ, намиращ се във вавилонски плен, това, което ще извърши Месия за всички Божии деца, намиращи се в тъмнина и всякакво робство.

Едно от най-утешителните предсказания за Израел е уверението в това, че Бог е призвал пълководеца на персийската армия да освободи Израел от Вавилон. Извършвайки делото на освобождението, Кир служи за пророчески символ на избавлението, което ще бъде дадено от Месия:

"Така казва Господ на помазаника Си, на Кира, когото аз държа за дясната ръка...Заради Яков, служителя Ми и Израила, избрания Ми. Призовах те по името ти, дадох ти почетено име, ако и да Ме не познаваш" (Ис.45:1-4).

"Който казвам за Кира: Той е Моят овчар, който ще изпълни всичко, което Ми е угодно, даже когато кажа на Ерусалим: "ще се съградиш", и на храма: "ще се положат основите ти" (Ис.44:28).

Исая нарича Кир Господен помазаник, като с това посочва, че войнът от изток ще бъде снабден със сила да изпълни мисията, която му е поръчана от Господа- да освободи избрания Божий народ. Пророкът описва бъдещия Месия със същите думи. "Духът на Господа Йеова е на Мене, защото Господ Ме е помазал да благовестувам на кротките" (Ис.61:1) Въпреки, че Кир не е почитал израилевия Бог, Господ го е избрал за Свой "пастир". Той е бил призван да послужи на Божието дело- да изведе Израел от Вавилон, да освободи народа да се завърне в родината си за да построи Ерусалим и в него да положи основите на новия храм.

Към пророчеството на своя предшественик Исая Еремия добавя, че Бог "ще подигне и ще направи да възходят против Вавилон големи на-роди, събрани от северната земя, които ще се опълчат против него; от там ще се превземе" (Ер.50:9). "Ето, люде ще дойдат от север, да, голям народ и много царе ще се издигнат от краищата на света" (ст.41). "Господ възбуди духа на мидийските царе, защото намерението Му против Вавилон е да го изтреби...Пригответе против нея народите, мидийските царе" (Ер.51:11-28).

Хвърляйки поглед на картата на света във времето на пророк Еремия, може да се види, че Мидийската империя е била разположена главно на север от Вавилон, а Персия се е простираща на изток от него. Кир е пристигнал от Персия и затова е наречен идващ "от изток", "от изгрева на слънцето", "от далечна земя" (Ис.41:2,25;46:11). Но Кир не е пристигнал сам. Той е бил пълководец на съюзните сили на Мидия и Персия. Тръгвайки първоначално от изток, Кир нахълтва във Вавилон от север. Той променя руслото на Ефрат и приготвя пътя за царете от изток така, че те да влязат в столицата и да завземат управлението на световната империя (ср. Дан.5:28).

Историческото освобождение на Израел от Вавилон, извършено от Кир, в

книгата "Откровение" е представено като предзнаменование и гаранция за това, че Христос ще унищожи Вавилон на последното време (Откр.16:19).

Използването на символи при описанието на Божиите присъди в Стария Завет е общопризнато. Луис Вер отбелязва: "Когато пророци, ръководени от Светия Дух, са говорили за световни събития, свързани с Месия и Неговата църква, за тях е било обикновено явление да използват местни, особени национални събития с двойно значение" (Падането на Вавилон в образи и изпълнение, стр.64).

Сам Исус, в Евангелието от Матей, 24-а глава, е използвал същото двойно значение, за да предскаже разрушението на Ерусалим и на целия свят. Органичното единство между Стария и Новия Завети е основано на последователността на спасителния план, обхващащ цялата история на човечеството. Божият съд над съвременния Вавилон, изобразен в "Откровение", е нещо повече от проста аналогия с поражението, което Кир е нанесъл на Вавилон. Христос ще се върне като небесен Цар, за да въплати всички древно еврейски символи и пророчества във вселенски, космически мащаб. Той ще дойде не от кое да е географско място на земята, а от Божия престол! Той ще се яви на планетата Земя от астрономическия, космическия изток - от небето. Божественият пригответелен път.

Обърнете внимание на израза: "за да се приготви пътя на царете, които идат от изток" (Откр.16:12). Библейският израз за приготвяне на пътя обикновено е свързан със спасителното дело на Бога. Освен това, той определено призовава Божия народ да се приготви за Неговата слава (виж Лука 2:30,31; 1Кор.2:9; Римл.9:23; Йоан 14:2,3). Бог изпрати Йоан Кръстител "да приготви пътя на Господа", така, че хората да могат да се приготвят да приемат Христа (Мат.3:3; ср. Ис.40:3; Лука 1:17,76). Божието Провидение ще осигури също такава достойно приготвяне за славното завръщане на Христа в нашия свят за изкуплението на Неговия угнетяван народ.

Преди да дойде Христос трябва да прозвучи призивът към покаяние, призивът за възстановяване на истинното богопоклонение, за приготвянето за Неговото пришествие. И тази покана е записана в 14-а глава на книгата "Откровение": трите ангела провъзгласяват вестта за приготвяне на хората за близка среща с Бога.

Бог изпрати на света тройната ангелска вест, за да бъде тя чута и разбрана правилно. Това е вестта на пророк Илия за нашите дни. Тя призовава Божиите деца, където и да се намират и както и да се наричат - римокатолици, лютерани, методисти, назирей, адвентисти от седмия ден, баптисти или както и да е - да се върнат към пълно посвещение на Божиата воля, към истинното богопоклонение, да се върнат в пътя, посочен от Исус.

Името на църквата, към която принадлежим, няма решаващо значение защото самата църква не спасява. Главното е друго - слуша ли, откликва ли църквата на вестта на Илия, която и в дните на Ахавовото отстъпничество, и в дните на Йоан Кръстител призовава към едно и също: връщане към

"Божиите заповеди и вярата в Исуса" (Откр.14:12).

Днес вестта на Илия призовава всички хора да се обърнат от поклонение на творението към поклонение на Твореца. "Поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори" (ст.7). Без съмнение, този призив отрежда централно място на четвъртата заповед, като подчертава нейното значение: "Помни съботния ден, за да го освещаваш... Защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, що има в тях, а на седмия ден си почина. Затова Господ благослови съботния ден и го освети" (Изх.20:8-11).

Актуалността на вестта на Илия за последното време, от 14-а глава, се подчертава в следните думи на известната християнска писателка Е. Уайт: "Мнозина, като превъзнасят човешкото над Божественото, като възхваляват популярни водачи, като се покланят на мамона, като предпочитат научни теории пред откровението на истината, всъщност ходят след Ваал" (Е. Уайт, Пророци и царе).

Писанието предупреждава за ужасния съд, който идва за тези, които избират поклонението на "звяра и неговия образ", представляващи, по мнението на библейските коментатори, отпадналата от истината религия, дръзкото изменение на Божия закон и Евангелието. Ангелът-вестител твърдо заявява, че Вавилон- отпадналата от Бога религиозна система- е "паднал" (Откр.14:8).

Важно е да се отбележи, че Писанието призовава Божия народ да се върне към "търпението на светиите" (ст.12). Търпение означава твърдост. Това е призив не само да станем истински християни, но и да останем такива даже пред лицето на преследването, което нерядко сполетява тези, които искрено пазят Божиите заповеди. По този начин днес както и във времето на Илия, съблюдаването на заповедите се явява един от отличителните белези на истинските вярващи. А тези, които съзнателно игнорират Бога и Неговата воля, ще бъдат постигнати от ужасно проклятие (виж ст.9-11). Небесата призовават всички хора към такава вяра в Исус, която спасява и освещава.

Днес, когато Господ все още предлага свободно Своята спасителна благодат, вестта на Илия изисква нашето решение: "До кога ще се колебаете между две мнения? Йеова, ако е Бог, следвайте Го; но ако е Ваал, следвайте него" (3Царе 18:21). Истината никога не се е оценявала според броя на нейните привърженици. Илия се изправи сам срещу 850 пророци на Ваал и Астарта, култът към които тогава е бил разпространен и сред израелтяните (ст.19-22). Във време на отстъпничество Бог не се удовлетворява от неутралната позиция. И сега, когато Господ ни призовава да Му се посветим отново, да се доверим на Неговото слово и да се стремим към Неговото царство- не е ли най-добре да станем и да се присъединим към верния остатък, чийто критерий за ценности е Библията и само Библията?

Точно, както ние се готвим за пришествието на Христа, така и Господ

приготвя пътя за Своего завръщане на земята. Чрез яркото откровение на Своя завет и Своите условия за спасение, Бог ще пресуши символичните води на Ефрат. Това внезапно събитие ще привлече вниманието на разярените вавилонски тълпи. И тъй като то трябва да се случи непосредствено преди шестата язва, можем да го очакваме с най-голяма вероятност по времето на тайнствената всеобща тъмнина на петата язва (Откр.16:10). Това може да бъде видим знак на Божията светлина, която защитава верния на Господа народ на завета. Такова свръхестествено явление, аналогично на знака, даден от Бог на Израел по време на египетската тъмнина (Изх.10:23), ще покаже на заблуждаващите се гонители кой в действителност се покланя истински на живия Бог. Това ще ги накара да прекратят незабавно всякаква поддръжка за Вавилон и те ще го унищожат напълно, подготвяйки по този начин пътя за преминаването на световното владичество в ръцете на Този, Комуто то по право принадлежи.
Месианското избавление.

Мнозина изследователи на книгата "Откровение" смятат, че "царете, които идат от изток" в Откр.16:12 са Христос и Неговото небесно войнство, изобразени в Откр.19:11-16. В това тълкуване се съдържа утешителната вест на надежда за църквата на Исус Христос, живееща в последното време (виж Луис Вер, Царете, които идат от изток [1988], 4-а глава).

Тези, които вярват в Исус като в свой личен Спасител и които Му позволяват да ръководи техния живот, няма защо да се плашат от предстоящите Божии съдби. "А на вас, които се боите от името Ми, ще изгрее слънцето на правдата с изцеление в крилата си" (Мал.4:2).

Христос ще дойде от небесата от изток като повелител на войнството небесни ангели, за да се сражава с обединилите се "земни царе" и техните армии (Откр.16:19;19:19). По този начин "царете, които идат от изток" се противопоставят на "земните царе"; налице е вселенският контраст между небето и земята. Изходът от борбата, безусловно, е предрешен, защото Божиите ангели са далеч по-могъщи от земните царе.

Тук може да възникне въпроса: защо в Откр.16:12 ангелите са на-речени "царе"? Израилевия пророци са използвали вече подобен символ, когато в обръщение към царете на Вавилон и Тир, са ги нарекли представители на падналия небесен ангел (виж Ис.14:4,12;Ез.28:12-16). Затова е съвсем естествено Божиите не паднали ангели да бъдат представени като небесни царе, които ще водят война срещу всички въстанали земни царе (Откр.19:14). И, което е най-важно, идването на царете от изток е вселенското изпълнение на пророчеството, чийто символ се явява историческото избавление на Израел от Вавилон посредством Кир и неговите съюзници- царете от изток. Небесните царе, които идат от изток са, далеч по-величествени от своя старозаветен символ. Небесните войнства не представляват царе в земен политически смисъл. Те са изобразени възседнали на "бели коне", облечени в бели дрехи, както и самия Христос! Божиите войнства под предводителството на Христа са легиони небесни ангели, изпратени с Божествена спасителна мисия-

освобождението на планетата Земя.

Ето защо не бива да се очаква окончателно освобождение на човечеството с помощта на каквито и да са икономически програми или политически мерки. Спасението ще дойде отвън- от космоса, когато Исус-Месия се върне като всемогъщ Господар и Избавител на Своя народ. Той ще се яви от небесата от изток с несметно множество Свои ангели, за да отнеме от княза на този свят всички, които Му принадлежат и които Му поверяват живота си. Ето в какво ни уверява Исус Христос: "Ще изпрати Своите ангели със силен тръбен глас; и те ще съберат избраните Му от четирите ветрища, от единия край на небето до другия" (Мат.24: 31).

Някои смятат, че между описаното в 19-а глава на "Откровение" Христово войнство, изпратено за освобождението на земята, трябва да бъдат също такива прославени светии, като Енох и Илия, които бяха взети живи на небето (виж Бит.5:24;4Царе 2:11). В тази връзка е интересно да се отбележи, че в "Откровение" са изброени 24 "старци", които живеят на небето, облечени са с бели дрехи и носят златни корони на главите си (виж Откр.4:4,10). Ние, разбира се, можем да допуснем, че светиите, възнесени в небесна слава или възкръснали от мъртвите още в дните на Йоан (Мат.27:52,53;Еф.4:8), ще бъдат участници в царската процесия при завръщането на Христос на земята за приключване на мисията на избавлението.

Крайна цел на завръщането на Христа се явява не разрушаването на Вавилон, а установяването на Божието управление, мир и справедливост на Земята. Когато Христос възкръсна от мъртвите и се възнесе до престола на Своя Отец, Той беше коронован за върховен Управник на нашата планета (Деян.2:36;Мат.28:18;ср.Дан.7:14). Но като Избавител Той ще дойде едва при звука на последната тръба, която в древния Израел възвестяваше юбилейната година- годината на освобождението (ср. Лев.25:8-10;Ис.27:13;1Сол.4:16,17). Той ще дойде, за да отнеме владичеството на Вавилон и да предаде управлението на Земята в ръцете на изкупеното и обновено човечество, на народа, който се покланя на Бога в дух и истина.

"И като затръбни седмият ангел, станаха силни гласове на небесата, които казваха: Световното царство стана царство на нашия Господ и на Неговия Христос; и Той ще царува до вечни векове" (Откр.11:15).

Тогава ще се изпълни великото обещание на Исус от Неговата Планинска проповед: "Блажени кротките,защото те ще наследят земята" (Мат.5:5).
Армагедон в апокалиптичен контекст

"И видях да излизат от устата на змея и от устата на звяра и от устата на лъжепророка три нечисти духове, прилични на жаби; защото те са бесовски духове, които като вършат знамения, отиват при царете на цялата вселена, да ги събират за войната във великия ден на Всемогъщия Бог" (Откр.16:13,14).

Някои тълкуватели правят прибързания извод, че в тези думи е предсказана световна война между нациите от източния и западния блок. Такова мнение може да възникне само, ако изследователят напълно изолира думите на Священото Писание от техния библейски корен и контекст. Тук се има пред вид не война между народи. Кулминацията на "Откровение" се отнася до едно зло, което в Божиите очи е много по-сериозно: отстъпническите религиозни сили ще обединят всички политически власти на земята за едно общо дело- борбата срещу Божия народ! Ето такъв е коварният замисъл на последната демонична битка от "Откровение". Това е заключително действие на великата драма, което ще наложи намесата на Бога и изливането на Неговите съдби над Вавилон.

Войната срещу Бога е война срещу Неговия народ. Този извод може да се направи от историческия опит на Израелевия народ, описан в Священото Писание. Бог винаги се е намесвал, за да избавя Своя верен народ. Това, че Божият народ и в апокалиптичната битка ще бъде в центъра на събитията, може да се заключи от предупреждението на Христос: "Ето, ида като крадец. Блажен оня, който бди и пази дрехите си, за да не ходи гол, та да не гледат срамотата му" (Откр.16:15).

Христос призовава Своите последователи към духовно пробуждане и приготвление за решителния момент в края на историята. Само тези вярващи в Христа, които са облечени с духовните дрехи на Христовата праведност, ще могат да устоят в последния изпит на вярата (ср.Откр. 3:18).

Разбира се, християните-светии няма да се възнесат на небето по време на последните язви над Вавилон. Вдъхновеното от дявола обединение от всички политически и отстъпили религиозни сили на земята, в края на краищата, ще се опълчи срещу верния народ на Христа. Значението на това противопоставяне може да се разбере само в светлината на великата борба между Бог и сатана, между Христос и антихриста.

Мервин Максвел подчертава, че "битката Армагедон няма да бъде Трета световна война", защото "земните царе са събрани от демоните при Армагедон, за да се сражават не толкова един срещу друг, колкото срещу Агнето" (Бог се грижи, том 2).

Основният въпрос се състои в това кой ще управлява Вселената. На небесата Бог е бил предизвикан с едно дръзко предизвикателство и този бунт продължава на земята от времето на Адамовото падение (Откр.12:7-9; Бит.3:15). Падналите ангели събират и обединяват своите последователи сред хората в името на една цел- унищожението на Христовата църква. "Те ще воюват против Агнето, но Агнето ще ги победи, защото е Господ на господарите и Цар на царете, тоже и ония, които са с Него ще победят, които са звани, избрани и верни" (Откр.17:14).

Ето така ангелът обяснява подбудителните мотиви, които ще доведат нашия свят до Армагедон. Едновременно с това, ангелът уверява

вярващите в безусловната победа на Христа, тъй като Неговото владичество е здраво утвърдено с примирителната Му жертва като Божий Агнец. Титлите, които в Стария Завет принадлежат само на Бога-Цар на царете и Господ на господарите (Втор.10:17; Пс.136:3; Дан.2:47), ще принадлежат на Христа в момента на Неговото завръщане на земята като Божий Войн.

Видението на Йоан за Армагедон, описано в 19-а глава на книгата "Откровение", най-пълно разкрива начина, по който Бог ще реагира на дяволския заговор, насочен срещу народа на Христа. Тук авторът на "Откровение" изобразява Христос като небесен Войн, който идва, яздейки на бял кон, за да спаси своя народ.

"След това видях небето отворено, и ето бял кон, и Оня, Който яздеше на него, се наричаше Верен и Истинен, и съди и воюва праведно. Очите Му бяха огнен пламък, на главата Му бяха много корони и носеше написано име, което никой не знаеше, а само Той; и беше облечен в дреха, попръскана с кръв; и името Му беше Божието слово. И небесните войски, облечени в бял и чист висон следваха подир Него на бели коне. Из устата Му излизаше остър меч, за да поразии с него народите; и Той ще ги управлява със желязна тояга и ще стъпче лина на лютия гняв на Бога Всемогъщия. И на дрехата и на бедрото Му имаше написано име: Цар на царете и Господ на господарите...И видях звяра и земните царе и войските им събрани да воюват против яздейния на коня и против Неговото войнство" (Откр.19:11-19).

Това видение за Второто пришествие показва, че Христос ще дойде да избави Своята църква и да извърши последната присъда над нечестивите така, както е било предсказано това в Стария Завет (виж Пс.2:9; Ис.11:4). Имената "Верен" и "Истинен" (Откр.19:11) са Христовата гаранция за това, че Неговият противник ще бъде сполетян от поражение в часа на вселенската криза. Христос е верен на обещанията на Своя завет и ще ги изпълни при Своего славно явяване от небесата, от изток. Исторически прототипи на последното изпитание на верността.

Първият мъченик на вярата беше Авел. Каин се разгневи на своя брат за това, че Бог прие жертвата на Авел, а отказа да приеме неговата жертва. Ето защо "Каин стана против брата си, Авела, и го уби" (Бит.4:8). Последното изпитание ще бъде изпитание на истинността на богопоклонението в сравнение с Божието слово.

Книгата "Даниил" отрежда на този въпрос особено място в апокалиптичната драма. Вавилонският цар Навуходоносор поставил златен идол на полето Дур и заповядал всички да падат и да се покланят на златния идол веднага, щом чуят звука на тръбата и музиката на музикантите по време на посветителната церемония (виж Дан.3:1-5). Диктаторският указ на царя не оставял място за свободата на съвестта. "А който не падне да се поклони, в същия час ще бъде хвърлен сред

пламенната огнена пещ" (ст.6).

Тримата еврейски юноши, заемащи достатъчно високи постове при царя, решително отказали да се подчинят на царската заповед, запазвайки по този начин своята вяроност към израилевия Бог Яхве. На думите на разярения цар: "Кой е оня Бог, Който ще ви отърве от ръцете ми?" (ст.15), те отговорили с достойно за възхищение мъжество: "Нашият Бог, Комуто ние служим, може да ни отърве от пламенната огнена пещ и от твоите ръце, царю, ще ни избави; но ако не, пак да знаеш, царю, че на боговете ти няма да служим, и на златния образ, който си поставил няма да се кланяме" (ст.17,18).

Изследователите на Библията признават, че поразителната история за огненото изпитание на верността на тримата еврейски юноши и тяхното Божествено избавление се явява прототип на кризата, която предстои да бъде преживяна от Божията църква в края на времето. И 3-а глава на книгата "Даниил" (символът) и 13-а глава на книгата "Откровение" (неговото изпълнение) съобщават за указа, чрез който законодателите, посредством смъртна заплаха, ще наложат своята воля върху духовни въпроси. И в двете книги е описан "образът-идол", въздигнат от Вавилон, като решаващо изпитание за вярата на истинския Божий Израел. И в двата случая властниците налагат лъжливо богопоклонение чрез заплаха със смърт.

Даниил подробно описва удивителното избавление на тримата еврейски юноши, които по заповед на Навуходоносор били хвърлени в огнената пещ. Бог не избавя по същия начин всички истинно вярващи. Мнозина са понесли мъченическа смърт или са били заточени без да получат приживе "изпълнението на обещанието" (виж Евр.11:37-40;Откр.6: 9-11). Йоан вижда много "обезглавени, поради свидетелствуването си за Исуса, и поради Божието слово" и "ония, които не се поклониха на звяра, нито на образа му, и не приеха белега на челото си и на ръката си" (Откр.20:4).

Обаче повествованието на Даниил служи също за пророчески символ, който показва как Бог ще избави светиите във времето на последната криза. Едни ще бъдат обезглавени, а в същото време други, осъдени на смърт, ще избегнат изпълнението на присъдата. Верните, останали живи, ще бъдат с Агнето като символ на Божията гаранция за спасение-подобно на верните евреи, които Навуходоносор видя живи в огнената пещ заедно с един, който "прилича на Син на боговете" (Дан.3:25).

Ако разглеждаме историята на древния Израел през призмата на Христовата служба и Новия Завет, то в нея ще намерим множество наставления и думи на надежда към съвременната църква. Историята на изкуплението на Израел и нейната перспектива за предстоящата заключителна криза, описани в Свещеното Писание, пророчески сочат към това, че главният въпрос, който ще се решава в битката Армагедон, ще бъде въпрос от сферата на религията. "Откровението на Йоан" показва начина, по който великата борба, свързана с Божието дело, представено на съда на Вселената, ще достигне своя всемирен апогей и развързка в лицето

на Христос като Божествен Господар и Управник. Историята на Израел показва в практически примери как християните могат да се приготвят за заключителния конфликт със силите на тъмнината: като се покланят истинно на Бога в съответствие с Неговата воля- така, както това е правел Даниил; като се доверяват и проявяват неотклонно послушание на Божия завет, по примера на Данииловите другари- пребъдвайки ежедневно в Бога със сърдечно смирение. Божията благодат е достатъчна, защото Неговата сила в немощ се показва съвършена (виж 2Кор. 12:9). Ако сърцето на човека е съединено с Христа, то за него всичко става възможно. Който е започнал живот с Господа, той може с Него и да завърши великата борба. Христос е обещал, че "който устои до край, той ще бъде спасен" (Мат.24:13).

К. Карев